

Старцытъ, очудены да гледать нѣщо, което тѣ не смѣяли да са надѣжтъ въ този си възрастъ, плачахъ отъ радость и любовь: тѣ издигахъ трепещуцытъ си рѣцѣ къмъ небето, „Благослови, думахъ тѣ, о великый Юпитере, царя който са уподобява на тебе, и който е найголъмыйтъ даръ който си ни далъ. Той е роденъ за благополучіето на челоуѣцытъ: въздай му сичкытъ добрины които ный приемамы отъ него. Нашытъ внуцы, родены отъ тѣзи бракове, които той причинява ще му длѣжжтъ сичко доро и ражданьето си; и той ще бѣде истинскый баща на сичкытъ си подданныцы.“ Момцытъ и момытъ, които са женяхъ, пѣяхъ похвалы на тогози, който бѣ виновникъ на тѣхната толкази голѣма радость. Името му бѣше безпрестанно на устата или подобрѣ на сърцето имъ. Който го видяше считае себе си честить и са бояхъ да го не изгубѣтъ: и неговата загуба са считае като запусъване на сѣка челядь.

Тогасъ Идоменей увѣри Ментора че никога не былъ осѣщаль таквози голѣмо удоволствіе какъто е туй да е обыченъ и да прави толкози челоуѣцы благополучны. „Туй азъ никога не быхъ повѣрвалъ, думаше той: струваше ми са че сичкото величіе на владѣтелитъ е да бѣдѣтъ страшны; че другытъ челоуѣцы сѣ были създадены само за тѣхъ; и сичко което бѣхъ чулъ да казвать за царѣ, че были предмѣтъ на любовьта и на утѣшеніето на своитѣ народы ми са виждаше като басня: сега познахъ вече истината. Но трѣба да ви раскажжъ какъ бѣхъ отровили сърцето ми еще отъ нѣжны младины чрезъ идеи безмысленны за царската власть. Туй е было причина на сичкытъ бѣдствія на живота ми.“ Тогасъ Идоменей наченж слѣдующыя расказъ.

